Volt egyszer egy kemence

Volt egyszer egy kemence. Ez a kemence úgy nézett ki, mint egy szénaboglya, boglyakemence volt. A szobában ácsorgott, amióta csak megépítették. Pedig legszívesebben világgá szaladt volna, annyira szomorú volt. Szaladt volna, de (*kis szünet a mesélésben*) nem voltak lábai. Így maradt a szobában, annak is a szögletében, és egyre csak sóhajtozott. Akkorákat, hogy szinte beleremegett a ház.

− Ne szomorkodj annyit, kemence! – vigasztalta a sütőlapát.

− Ne búsulj annyit, kemence! – csatlakozott hozzá a szénvonó.

− Mosolyogj már egy kicsit! – kérlelte a piszkafa.

– Nézz ki az ablakon, kemence! Látod, milyen szépen süt a nap? – próbálkozott a nyitott kémény.

De minden hiába, a kemence csak sóhajtozott, csak szomorkodott.

S miért volt oly szomorú? Bizony azért sóhajtozott, azért szomorkodott, mert (*kis szünet a mesélésben*) nem volt benne semmi. Vagy azt is mondhatnám: teljesen üres volt. Nem volt benne frissen sült, illatozó kenyér. Már hosszú ideje, hogy nem piszkálták meg benne a fűtőanyagot a piszkafával; nem húzták ki belőle a pernyét a szénvonóval; nem tolták be a rengő-ringó kenyértésztát a lapáttal, nem forgatták meg benne a kenyereket, és nem szedték ki gyorsan, hogy meg ne égjen; a gyerekek sem jöttek már a környékére sem, hogy „jaj, de finom lesz", „mamám, kérek", s nem kapkodták a kezüket, hogy „juj, de forró".

Bizony, a kemence üres volt, mert az emberek már nem benne sütötték meg a kenyerüket, hanem megvették a boltban.

S hiába mondogatta a nyitott kémény, a sütőlapát, a szénvonó és a piszkafa, hogy „de jó neked kemence, mert a látogatók nap mint nap megcsodálják alakodat, s ha tehetnék, a te padkádon pihennének meg" s azt is hiába mondogatták, hogy „érezd magad szerencsésnek, hiszen testvéreidet, s legtöbb rokonodat már mind elbontották, de te itt vagy, s a múzeumban vigyáznak rád". Hiába, hasztalan, mert a kemence csak sóhajtozott, csak szomorkodott:

− Vigyáznak rám, hogyne, még meg is tapasztanak. De mit ér a szép külső, ha belül üres vagyok?! Csak még egyszer sülne bennem friss kenyér!

Egy nap olyan hangosan sóhajtozott, oly keservesen sírdogált, hogy meghallotta egy arra tévedt tündér.

− Miért sírdogálsz, kemence? – kérdezte.

− Már hogyne sírnék, hogyne búslakodnék, amikor csak úgy vagyok. Be lehet nézni a kitátott szájamon, az egerek – ha kedvük tarja – lecsúszhatnak a hátamon. De már nem ropog bennem tűz, nem sül bennem friss kenyér, a ház lakói sem ücsörögnek melegedve a padkámon, és a gyerekek sem kucorognak a jó meleg sutban.

A tündér egy kicsit elgondolkodott, majd azt mondta:

− Mit tennél, kemence, ha még egyszer friss kenyér sülne benned?

− Haj, ha ez a csoda megtörténne, többé nem sóhajtoznék, nem szomorkodnék. Csak még egyszer… csak még egyszer történne meg velem… De nem tudta folytatni, mert elszorult a szíve, elszorult a torka.

A tündér nagyon megsajnálta a kemencét, és elhatározta, hogy segít rajta.

− Ne sírj, kemence! Újra sül majd benned friss kenyér! – szólt mosolyogva.

S már éppen nyúlt volna bűvös varázspálcája után, de hiába, mert nem találta.

− Hol lehet? Hová tehettem? A tündér mindent tűvé tett, de bizony nem találta sehol a varázspálcáját.

− Jaj, most mit tegyek? Hogy segítsek így a kemencén? Az ígéret szép szó, ha megtartják úgy jó.

Tanácstalanul körbenézett, amikor a nyitott kémény halkan odasúgta:

− Talán megkérhetnél valakit, hogy segítsen megkeresni!

− De kit? – kérdezte kétségbeesetten a tündér.

− Gyerekzsivajt hallok – szól közbe a sütőlapát.

− Én is – suttogta a piszkafa.

− A gyerekeket kérd meg, hogy segítsenek! – ajánlotta a szénvonó.

Bár a tündér nem akarta felfedni magát az emberek előtt, bűvös pálcája nélkül alig volt varázsereje. Ezért kicsit vonakodva, de mégis bizalmat szavazott a gyerekeknek.

− Próbáljuk meg! – sóhajtotta, majd kitárta szivárványszínű szárnyacskáit, és kirepült az ablakon.

Az udvaron egy kislány virágos kabátjára szállt le. „Ó, ez nem is igazi virág!" – vette észre a tévedését, de arra már nem jutott ideje, hogy helyrehozza a hibát. Tomi érte nyúlt, s a markába szorította. Gyorsan odahívta a többieket is:

− Nézzétek, tündért fogtam!

− Igazi? – kérdezte Bendegúz, s szinte azonnal irigyelni kezdte Tomit a „zsákmányáért".

− Kérlek, engedj szabadon! – suttogta a tündér. Már amennyire a kicsi marok vasszorításában tehette, hiszen alig kapott levegőt. Tomi töprengett egy kicsit, majd áttette a tündért egy virágkehelyre. Aztán a többi gyerekkel együtt leguggolt a virág körül.

A tündér előbb levegő után kapkodott, majd megszólalt:

− Jól gondoljátok, tündér vagyok. A segítségeteket szeretném kérni, mert elvesztettem a varázspálcámat. Sajnos a bűvös pálca nélkül elég kevés varázserőm van. Ugye, segítetek megkeresni?

Az óvodások egyik ámulatból a másikba estek. Egy igazi, beszélő tündér?! Hiszen ez nem lehet, tündérek csak a mesékben vannak! Panna már szaladt is, hogy megkeresse az óvó nénit. Majd óvó néni megmondja, hogy tündér-e a pici, szivárványszínű szárnyacskákkal repülő szépséges lány, vagy egy csaló, aki becsapja őket. Tomi vissza akarta rántani Pannát, de ő kiszabadította magát a kisfiú vasmarkából, és kiabálva keresni kezdte az óvó nénit.

– Keressük meg a varázspálcát! – mondta Tomi a többieknek. – Balázs, te Lucával arra menj! Mi Zselykével erre nézünk szét.

A gyerekek szétfutottak, és lázasan keresni kezdték a varázspálcát.

Balázsék az istálló felé indultak, s szinte egyszerre vették észre, hogy a fűben megcsillan valami. Odaszaladtak, és az örömtől felragyogott az arcuk. A varázspálca volt. Balázs felvette a földről, és visszaszaladt a virágkehelyhez, ahogy csak a lába bírta. Éppen időben, mert az udvar másik végéből az egyik óvó néni közeledett.

– Mi történt, gyerekek? – kérdezte. – Hol van a „tündér", akiről Panna mesélt?

- Tündér? Itt nincs semmilyen tündér! – mondta Balázs, miközben karjait a háta mögé rejtette. A jobb kezében ott csillogott a varázspálca. – A lányok mindenfélét kitalálnak – tette hozzá, majd lepottyantotta a bűvös pálcát, egyenesen a virágkehelybe. Aztán óvatosan utána lesett. Senkit nem látott. Sem a tündért, sem a pálcát, de mintha valaki azt súgta volna a fülébe: „Köszönöm szépen!".

A tündér berepült az ablakon keresztül a szobába. Megfogta a varázspálcát, jobbra tekerte, majd balra tekerte, s közben ezt mondta:

Tündér vagyok,
varázsolok,
kicsi felhők duzzadjatok
friss kenyérré változzatok!

Alig hangzott el a varázsige, a nyitott kémény hosszú nyakán át az égen járó kicsi felhők berepültek, behuppantak a kemencébe, ott összefogózkodtak, és szép kövér, illatozó kenyérré változtak. Már nem felhőből voltak, hanem dagasztott tésztából.

A kemence nagyon boldog volt! S lássatok csodát, a múzeum összes látogatója egyszerre indult el a ház irányába, mert ők is érezték a friss kenyérillatot. Jöttek az orruk után, meg azért is, mert eszükbe jutott a történet, amit a nagymamájuk mesélt arról, milyen finom volt az otthon sült, illatozó friss kenyér. Az emlékeik is hozták őket.

Az emberek kivették a kemencéből a kenyeret, felvágták és kézről kézre adták kis papírtálcákon. Mindenki jóízűen falatozott.

A kemence boldogan mosolygott, és elégedetten nézett a tündérre.

- Ó, igen! Ez hiányzott a legjobban! Ezek a mosolygós, kedves emberek, ahogyan magukba gyömöszölik a friss, púpjavesztett kenyeret, amit én sütöttem nekik. Én vagyok a legboldogabb kemence a világon!

A tündér nem szólt semmit, csak visszamosolygott a kemencére. Kitárta gyönyörű szivárványszínű szárnyacskáit, és útjára indult. Ott tűnt el a te fülecskéd mögött!

(a történetünket Máté Angi meséje ihlette.)